

Ստենում է 2015 թ. աղրիկի
24-ը, եւ հայությունը դատարաս-
վում է Նելլու Հայոց ցեղասպա-
նության հարյուրամյա սարելիցը:
Պետությունը դատարասվում է
այս իրադարձությանը, ճշակվում
են միջոցառումների եւ գործո-
ղությունների ծագեր: Ավելի
խն տամանելիու տարի է, ինչ այս
հարցը ճանաչվել է իրեւ արտա-
ֆին բաղադրական գերակայու-
թյուն: Հայաստանի իշխանու-
թյուննեցը բազմաթիվ առիթնե-
րով հայտարարել են, որ միջազ-
գային ասպարեզում դայլաբելու
են Հայոց ցեղասպանության մի-
ջազգային ճանաչման եւ դաս-
տարժան գործընթացը շարու-
նակելու ու իր տրամադրական

յաստանի Հանրապետության ազգային անվանգործության երաշխիքներից մեկն է, որը փետև նյառակ է հետաղնդում բացառելու այդ ողբերգության հնարավոր կրկնությունը։ Ռազմավարության նախագծում, որը նախադարձրաստել էր հանճնաժողովը, այդ մասին գրված էր հետեւյալը. «Հատուկ ուժադրության և արժանի Օսմանյան կազմությունում իրագործված նայոց ցեղասպանության ճամաչնան հարցի շուրջ ստեղծված իրավիճակը»։ ՀՀ-ն, համաձայն լինելով արեւմտահայության օրինական դահնաջին՝ վերականգնել Օսմանյան կայսրության բնիկ հայ ժողովրդի եւ նրա սերունդների նկատմամբ դատնա-

ուսահայեր: Ցավով եմ իհում
աղրիլ 24-յան վեցին հեռուստա-
բանավեճը, եր հավավկած մի
տանի տանյակ բաղադրական գոր-
ծիչները խոսում էին ամեն ինչի
մասին, բացի այն դահանջից, թե
ի՞նչ են հասկանում «դամական
արդարության վերականգնում»
ասելով: Այդ հաղորդանա ամբողջ
ընթացքում ինձ չէր լրում այն միտ-
ք, թե ի՞նչ են այժմ մտածում քուր-
երն ու ադրբեջանցիները մեզ
լսելով: Պոլսի թասիմ հրապա-
րակում աղրիլ 24-ին հավավկած
էին մի տանի հազար հայեր ու
նաեւ քուրեր, որոնց ոգեկոչում
էին Հայոց ցեղասպանության զո-
հերի հիշատակը: Խորհրդարանա-
կան ընտրությունների օրերին Ե-

Երեք չեն զլանա օգտագործել այն
կեղծ փաստակները, թե Երիտա-
սարդ սերունդը այլշափ տողոր-
ված չէ այս խնդրով, որիան միջին
եւ ավագ սերնդի ներկայացուցիչ-
ները: Այս դատողությունների
նողատակը Սփյուռքի դատանինե-
րի եւ Երիտասարդների օսարումն է
համահայկական գլխավոր զա-
ղափարից: Մի բան, որ այն, ինչ-
պես ժեսուսն է, մեր օրերի միջազ-
գային օրենքի էլ մարդկային բա-
րոյականության ու իրավունքների
ժեսանկանից նոյնիսկ մեզա-
նում դարձ ու հսակ ծեւակերպ-
ված չէ: Հատակ այնքան, որ Երեքն
որեւէ մեկի մտքով չանցնի այս ան-
վիճելի իրողության մանրանա-
ների մեջ նենց խաղեր տալը:

Հայոց գեղաստանության միջազգային ճանաչման հրամայականը եւ մենականը

ավարտին հասցենու համար: Վերջին տարիների ընթացքում կարծես ձեւավորվեց այդ «պար» հասկացության իմաստային բովանդակությունը: Դա այն է, որ գործընթացը կարող է պարված համարվել, եր Հայոց ցեղասպանության փասթը ճանաչի Թուրքիայի Հանրապետությունը: Միաժամանակ Վերջին տարիների մնարկումները հստակ ցույց են տվել, որ հայ հասարակության մեջ չկա միասնական ընթառնում, թե ի՞նչ դեմք անի Թուրքիան փասթը ճանաչելուց եւ ներդություն խնդրելուց բացի: Թուրք արդարամիտ մասվիրական եւ հասարակական գործիչ Ռազզով Զարաֆշուն, Վերջերս Երևանում ՀՅ նախագահի մրցանակը ստանալիս, համարձակութեն հայտարարեց, որ, իր համոզմունքով, Թուրքիան դեմք է հայերից ներդություն խնդրի և փոխհատուցում տա: Եթե դրանից առաջ էլի այլ թուրքեր Հայոց ցեղասպանության փասթը Թուրքիայի կողմից ճանաչելու անխուսափելիության մասին դատողություններ արել էին, ապա դարն Զարաֆշուն առաջիններից էր, որ բարձրածայն խոսեց փոխհատուցման մասին: Ամեն տարի, ապրիլի 24-ին, դիտելով հեռուստաալիքները եւ ետևոյ ինչորեւ լայական գործիչների, այնդեւ էլ շարային խաղացիների դատողություններն ու մարտաճանները, բոլոր տարիների մասնակիության հետ էնթագիտակցական մակարդակով արդարության վերականգնման ակնկալիքը: Սակայն բանականությունը անմիջապես էլ ասում է, որ դա հեռու աղագայի տեսլական է, իսկ խաղացիական գործընթացներն այժմեական են եւ կարող են զարգանալ ինչորեւ նոյասպոր, այնդեւ էլ աննոյաս սցենարներով:

2007 թ. ընդունված ՀՀ ազգային անվտանգության ռազմավարությունը բաղադրական խնդիրը ձեւակերտել է հետևյալ կերպ. «Նետառությունը լինելով՝ Դայոց ցեղասպանության համընդիանութ, մասնավորապես՝ Թուրքիայի կողմից ճանաչմանը եւ դատապարտանը՝ Դայաստանն այն դիտարկում է ոչ միայն դամական արդարության վերականգնման, այլև տարածաշրջանում փոխադարձ վստահության մինչուրիք բարելավման եւ աղաջայում ննան ոժիրների կանխագետման համատեսությմ»: Դեռևս 2005-ին ռազմավարությունը նախադարձարասող համապատասխան միջնորդական հանձնաժողովի որդեգիրական արդյունքում այ-

կան արդարությունը, միեւնույ
ժամանակ Եղեռնի ճանաչում
դիտում է Հայաստանի բնակչու-
թյան նկատմամբ նոր ցեղասպա-
նության հնարավորության համա-
տեսում, այսինքն՝ որդես Հ
բնակչության գոյության ան-
անզության երաշւիբներից մ
կը»:

Դարյութամյակի տարելիցին ը
դառաջ գծագրվում են որու ք
նարկելիք թեմաների եւ բարձրա-
վելիք հարցերի տեսականներ:

Կոնկրետ դահանջ այս հարցում

Բոլորը գիտեն, որ արդեն մոտ կես դար Նայոց ցեղասպանության միջազգային ճանաչումն ու դատապարտումը Նայաստանի ու Սփյուռքի հայությանը համախմբող կարեւորագույն գաղափարն է: Այս գաղափարի առաջնաման գործում արձանագրվել են լրջագույն հաջողություններ, որոնց մասին նույնիսկ բոլորը գիտեն: Նայաստանի հաղափական դաւում բանվեծի թեման դարձավ այն հարցը, թե ո՞վ է մեղապուր, որ Վեցին տարիներին միջազգային ճանաչման ու դատապարտման հայրաւույնը չի ընթանում նույն արագ բայցերով, ինչ, ասենք, տասը տարի առաջ: Եվ արդյոյն դրանից դեմք է հաղափական հետևություններ անել: Ֆրանսիական խորհրդարանում վերջերս անցած բուռն ֆնարկումները Նայոց ցեղասպանության փաստը ուրանալու համար թեական դատասխանավորություն սահմանելու օրինագիր վերաբերյալ կարծես նախանառում էին մի նոր նշանադր, որին դեմք է ձգտել հայությունը: Այս է՝ իր ոչ միայն դամարքարյական, այլև իրավական-հաղափական գնահատականով Նայոց ցեղասպանությունը հավասարեցնել իրեական Շոլոփոսիք հետ: Նարկ է հիշել նաև, որ օրինագիր սատարման փաստը ցավով ընդունած մարդկանից ոմանք, այս թվում՝ հարա

կազմով խօսաւ, այլ թվուա ուղարկուա առաջ մնելու գործում անուրանալի ծառայություններ ունեցածները, հարցրին, արժե՛ր արդյոյ դայտել նման բանաձեկի համար, երբ ֆրանսիական խորհրդարանը 2000-ականների սկզբին Հայոց ցեղասպանությունն արդեն ճանաչել ու դատապարտել էր: Սա ոչ այնքան բնիկ հայկական, որքան ֆրանսիական աշխարհայացքից բխող մի բննարկում էր, որից հայության օգուտն այն է, որ բննարկվի եւ ամբողջանա ազգային դահանջափրությունը եւ սահման ոչ միայն ընդհանրապես, այլ նաև կոնկրետ մեր ժամանակի համար հնչեղություն ունեցող ու այլոց կողմից հասկանալի բանաձեւում:

ոչնչացնելուց հետ կողոպտվել է:
Դեռ մեր անկախությանը նախորդող ցանում Սփյուռքի բազմաթիվ կազմակերպություններ ու փորձագետներ ահազանգում էին, որ թուրքական այն ժամանակների իշխանությունների հրահանգով օսմանյան արխիվները «սանրվում ու նարգիլում» էին: Այնուա որ մոռանալ այդ հրորդները եւ ամբողջ հոյսը դնել այդ արխիվներում լավական տեղեկությունների վրա միամտություն կամ ինքնախաբեռություն կիթներ: Բայց անհնար է, որ այդ արխիվները ամբողջությամբ ոչնչացված լինեն եւ, անուու, այնտեղ ավելի անորոշ կամ միջնորդակորված տեղեկություններ դադարանկում են, եւ դրանք հետազոտելը վաս չեր լինի: Դայսնի է, որ մեր օրերի դյուրացնությունների դայմաններում թուրք հետազոտնողներին էլ սկսել են հետարքրել մեր դետական արխիվների համարասախան նյութերը, եւ սա մեր օրերի նորություններից է:

Փարիզում անցյալ տարի հրավիրվեց Արեւմտահայության երրորդ համագումարը, որը նախաձեռնեցին եւ անցկացրին արեւմտահայության ժառանգների մի ժանի սասնյակ նպիրյալ ակտիվիստներ: Դամագումարի նախաձեռնողներից մեկը, իմ ուսանողական ընկեր, ճանաչված դաշնարան Կահան Սելիխյանը 2010-ին մի շաբաթ արժեքավոր աշխատություն հրատարակեց արեւմտահայության ինքնակազմակերպման անհրաժեշտության եւ փոխհատուցման ծեւակերպման խնդրի վերաբերյալ: Այդ համագումարի դաշնական ծառայությունը կարող էր լինել այն վնասի չափի բացահայտումը, որ կրել էր արեւմտահայությունը Մեծ Եղեռնի ժամանակ: Սոսկվայից, Լու Անջելեսից եւ Բեյրութից տեղեկություններ են հանում, որ այլ նախաձեռնող խմբեր եւ նովինիսկ անհաներ քայլեր են անում դահանջատիրության բովանդակությունը ներօրյա դահանջներին համապատասխան ծեւակերպելու ուղղությամբ: Դարձել է անհրաժեշտ, որ հայ հասարակության մեջ մի լուրջ բնարկում պասփի, թե ի՞նչ են մենք հասկանում «փոխհատուցում» ասելով: Որպեստեւ, օրինակ՝ «Եյո! Յոր լայֆ ինուրբըն» ընկերությունը մի խորհրդանշական փոխհատուցում սկզբ իր կյանքը այդտեղ աղահովարած Օսմանյան կայսրության հայ ժաղաքացիների երեք հազար իրավահաջորդներին եւ արդարությունը վերականգնված համարեց: Իսկ չի կարող սաացվել այնպես, որ Խոլիֆայի ներուում ընթացող բուժն գործութանքների արդյունաւում, փոխհատուցում տալու գաղափարը հասկանած առևտին:

Հայության անվտանգության եւս մեկ երաշխիք

Որ Հայոց ցեղասպանության
միջազգային ճանաչման գործընթացի առաջմղումը դայմանավորված է մեր ազգային անվտանգության երաշխին աղակիություն ցանկությամբ, հասկանալի եւ ընդունելի է: Բայց ուժով է հստակ ասվի նաև, որ հարցի արծարծումը միջազգային ասլարեզում ոչ միայն Հայաստանի ժողովրդի, այլև հայկական սփյուռքի աղակիության երաշխին է: ճիշտ է, հայերը աշխարհի բոլոր ծեզերում համայնքներ են հիմնել անհետելի ժամանակներից, բայց կազմակերպված հայկական Սփյուռքը Հայոց Մեծ Եղեռնի հետեւանքն է: Զարախոս ընդիմախոսներն ասում են, որ Հայաստանի անկախությունից հետո Երկու սփյուռք կա: Իին սփյուռք՝ ցեղասպանության զնի արեւմտահայեր, եւ նոր սփյուռք՝ Հայաստանից ու Նախկին ԽՍՀՍ-ից արտագղթած է-միջանքներ: Սա չարախոսություն է ոչ միայն այն ինաստով, որ այս Երկուսին փորձում են հակադրել միմյանց, ինչը ինչ փորձել են հայաստանցիներին հակադրել սփյուռքահայերին: Բայց նույնիսկ այդ չարախոս ընդիմախոսները, ովքեր ընդունում են, որ Սփյուռքը Երկու շերտունի, ուժով է ընդունեն, որ եթե հայերը հանգիս ու նորմալ արդեին իրենց դասմական հայրենիում, այդչափ երեք չեին ցրվի աշխարհով մեկ: Ուրեմն, հետեւղականորեն առաջ մղելով Հայոց ցեղասպանության ճանաչման դասը, Սփյուռքի

Նոր ժայլեր ճանաշման և դատավարության ուղ- ղությամբ

Վերջին մի խանի տարիներին որտւ և նոր դետուրյուն Դայոց ցեղասպանությունը դաշտնապես չի ճանաչել եւ չի դատապարտել: Բայց դեռ է ընդունել, որ Դայասանի անկախության շրջանում Դայոց ցեղասպանության միջազգային ճանաչման գործընթացը այնպիսի անկասելի հաջողություններ է արձանագրել, որ մեր առաջատար ցեղասպանագետ եւ արեւելագետ դրոֆեսոր Նիկոլայ Շովիաննիսյանը հիմնավորված գտնում է, որ Տեղին է Դայոց ցեղասպանության մասին խոսելը իրեւ ճանաչված ցեղասպանության:

Վերջին ամիսների նորությունն այն է, որ հսկայելի կառավարությունը կանաչ լուս է վատել այս հարցի բնակչություններ սկսելու համար: Դասկանայի է նաև, որ դա թուրքական հարաբերություններում ի հայ եկած տարածայնությունների արդյունք է: Սփյուռքահայ կազմակերպությունները եւս լավ գիտեն, որ մեր հարցի հաջողությունն աղափովելու համար հրեական կառուցների աջակցությունն աղափովելը եւս կարենք: Ինչ կլաստիկ, եթե Հայաստան հրավիրենի հսկայելում հարցը արձարծող հսարակական ու բաղակական գործիքներին: Ինչո՞ւ Հայաստանին չի կարելի բարեկանական եւ եղբայրական հարաբերություններ ունենալ հրանի ու Արաբական աշխարհի եւկրների հետ եւ միաժամանակ փորձել նորմալ, գործնական հարաբերություններ ունենալ հսկայելի հետ: Ինչո՞ւ ուրիշներին կարելի է, իսկ մեզ՝ ոչ: Հայոց ցեղասպանության եւ հրեական հոլոքոսթի միջեւ կարելի է նճանաւորուներ եւ տարբերություններ գտնել: Սա գիտագործնական հետարքություն ներկայացնող խնդիր է: Բայց բաղական բայլը մետք է բացառադես դայմանավորված լինեն գերակա տահերով եւ իրողություններով: Չեմ կարող չիհետել, որ Վերջին հինգ տարում միայն ԵԱՀԿ խորհրդարանական վեհաժողովում միաձայն ընդունվել են երկու բանաձեւեր, որոնց դաշտապահում են հրեայացնությունը եւ Վերսին ընդօնում են Հոլոքոստ:

Տոսքի անժմտելի փաստը:
Հայ հետէ է լրեցնելը, դժվար չէ
անալ լրել: Կարեի է պատասխ եւ
զգործելը հիմնավորել ետսականո-
ւեն: Բայց այստես կարեի է նաև
եղածը կանաց-կանաց կորցնել:
Երկխոսության եւ համարոնակ-
ցության վրա հիմնված գլուքալ
անվանգության փափուկ աղա-
հովման մերօյա փնտրութի մեջ
մեր խնդիրը նայաստանի եւ հայե-
րի անվանգությունը աղահովելն
է բոլոր ռույլատելի միջոցներով:

ԱՐԱՄ ՍԱՅԱՔԱՅԱՆ
Բաղաբական վերլուծաբան,
բանասիրական
գիտությունների թէկնածու

